

TROBADA AMB LES REALITATS DE CARITAT I ASSISTÈNCIA DIOCESANES

DISCURS DEL SANT PARE

Església de Sant Agustí (Barcelona)

Dimecres, 10 de juny de 2026

Estimats germans i germanes, bona tarda!

Agraeixo al cardenal-arquebisbe la benvinguda cordial i les paraules que m'ha dispensat, així com també al delegat de pastoral social i als qui han compartit amb nosaltres els seus testimonis sobre les realitats de caritat i assistència diocesanes. Voldria agrair a Renzo la seva carta i les preguntes que em fa, intentaré respondre'n algunes.

La que ja vaig contestar és que no volia ser Papa, ni com a jove ni com a vell, però quan el Senyor crida cal dir sí. Abans de respondre les preguntes només us vull dir que moltes gràcies per l'acollida i que aquí de debò em sento a casa. I gràcies per tot el que vosaltres representeu.

La raó que pensareu —òbvia, evident— és perquè és sant Agustí però, us explico que la primera vegada que vaig venir a aquesta església —no hi era aquest arquebisbe aquí al meu costat—, era el 1984, viatjava per terra des de Roma a Lleó, vaig arribar i vaig dir: mireu, a Barcelona hi ha una església de sant Agustí, anem a visitar-la. Estava tancada, avui és oberta. I que bonic és trobar una església amb una comunitat d'agustins i amb tantes persones que viuen, que lloen Déu, que troben comunitat, acolliment, integració en aquesta església i en aquesta pastoral social. Moltes gràcies a tothom, de debò.

Pel que fa a la pregunta sobre el futbol, tothom sap que ara jugo a tennis, jugava a futbol de jove, però a futbol americà, una mica més violent, però també amb els seminaristes quan era a Trujillo jugava a futbol, a la defensa, si ho voleu saber, no era un gran golejador però és quan estava primer a Roma on vaig viure la primera experiència del mundial, el 1982 que va ser aquí a Espanya. Després, al Perú amb els seminaristes seguia molt els equips locals; però també jugava amb els seminaristes, una mica d'esport fa bé per a tothom, cal buscar com, diguem-ne, conservar i estar en bona salut: cos, ment i ànima. Aleshores, això sí que ha estat part de la meua vida. Doncs el futbol també ens ajuda a recordar una cosa molt important: que la vida no és una carrera per viure de manera solitària, és una cosa que es juga en equip i cal aprendre a córrer junts. Aleshores, en aquest sentit, un que pot ser una estrella però que mai passa la pilota, doncs no deixa que els altres entrin en el joc i probablement perdrà. I llavors, també pensant en nosaltres, i pensant en com integrar en un equip, doncs també vull reconèixer i felicitar tot el que esteu fent aquí. La segona pregunta, ja l'he contestada, però, segueixo una mica el text si no ens perdrem i acabem a quarts de nou.

Em preguntes si de petit volia ser Papa. Bé, doncs, Renzo, crec que no. Crec que no ho vaig pensar mai. Però sí que puc dir una cosa: des de petit vaig sentir el desig d'entregar la meua vida a Déu. No ho sabia encara del tot, com ni per on em portaria el Senyor. Amb el temps vaig descobrir que Jesús em cridava a seguir-lo com a sacerdot, i que aquest camí passava per l'orde de sant Agustí. Però això no val solament per a mi. Cada infant és

un somni de Déu. Tu, Renzo, també ho ets. Déu desitja la felicitat de tots i vol que, des de petits i durant tota la vida, conservem un cor com el dels infants (cf. Mt 18,3): capaç de confiar, ple de bondat; vol que siguem els seus amics i que no ens separem d'Ell. Per això, més important que preguntar-nos si un serà sacerdot, metge, mestre, pare de família o qualsevol altra cosa, cal preguntar-se si vols ser amic de Jesús. Perquè l'amistat amb Jesús ens dona alegria, ens fa lliures i ens ajuda a veure, pas a pas, la vocació i el camí que Déu ha pensat per a cadascú de nosaltres.

No és fàcil trobar, Renzo, la resposta a la teva pregunta sobre per què hi ha persones a qui els passen coses dolentes i, en canvi, a d'altres no. Pensar en la vida de Jesús potser ens pot ajudar. La Paraula de Déu ens diu que nostre Senyor «va passar pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable» (Ac 10,38) i, no obstant això, sabem que va ser crucificat. Però aquí no va acabar la història, perquè va resuscitar el tercer dia, i va vèncer el mal, va vèncer la mort. A través de la vida de Jesucrist, Déu ens mostra que, encara que hi hagi sofriment, Ell mai no abandona cap dels seus fills, perquè ens té preparada una alegria eterna on ja no hi haurà tristeses ni dolor. Tinguem confiança, Jesús és amb nosaltres, ens ajuda i acompanya, i ens dona forces per travessar els moments difícils que puguem trobar en la vida.

Sobre els avis, sí, els avis són molt importants en la vida de les famílies. No s'haurien de quedar mai sols. Sovint, ells són els que cuiden els nets mentre els pares van a treballar i així, amb afecte i dedicació, ajuden els infants a conèixer l'amor a Déu i al proïsme, perquè arribin en els seus cors i un dia arribin a ser homes i dones de bé. I, com hem de correspondre a l'amor?, doncs amb amor. És el que Jesús vol que fem. Cuidar i acompanyar els nostres avis en la seva vellesa, així com ells, en el seu moment, van tenir cura de nosaltres. No permetem que la soledat i l'abandó es normalitzin en la vida dels adults grans. Això és una cosa molt trista. Tinguem el nostre cor obert a tots ells; i encara que no siguin els nostres avis, no permetem que se sentin sols ni desprotegits. Perquè, si no volem la solitud per a nosaltres, tampoc no l'hem de permetre per als altres.

Pel que fa a si hem de perdonar sempre, Jesús ens diu que sí. Un dia Pere li va preguntar: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? Set vegades?». I Jesús li va respondre: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (Mt 18,21-22). I amb això Jesús va voler dir: perdona sempre. Però cal entendre bé què vol dir perdonar. Perdonar no vol dir que allò dolent va estar bé, ni deixar que algú continuï fent mal. No significa oblidar per la força, com si res no hagués passat. Perdonar significa no deixar que l'odi es converteixi en amo del nostre cor. Jesús ens demana perdonar perquè és l'única manera d'experimentar la pau de Déu i de guarir ferides espirituals. Quan perdonem imitem l'exemple de Jesús, que va perdonar els qui el crucificaven. La nostra disposició per perdonar és condició per al perdó que rebem de Déu.

Germans i germanes,

Estar aquí, en aquesta església de sant Agustí, obre el nostre cor a una veritat que el sant bisbe d'Hipona ens indica: ser cristians és abans que res, un regal, una gràcia. Fonamentats en Crist, que és la pedra viva, experimentem l'acció de l'Esperit Sant, amb la convicció que tot esforç realitzat sincerament per cooperar amb Ell a favor del proïsme serà

beneït pel Pare celestial, en qui posem la nostra esperança. Com a membres del Cos místic de Crist, estem realment units al destí d'aquells a qui Déu estima i convida a participar de la seva vida.

Cridats a estimar Déu, i per amor a Ell, els nostres germans, també som enviats a sortir per trobar-nos amb tothom. El cristià, a més de ser bondadós i amable, ha de ser compassiu, estimar sense interès i buscar el bé dels altres, sabent que en cada germà i germana que sofreix hi trobem el mateix Senyor que demana i rep, que és acollit o rebutjat, estimat o menyspreat.

La caritat evangèlica, fundada en Jesucrist i alimentada pel seu amor, dona forma i identitat a la vida personal i comunitària de tot cristià. Per això cada comunitat eclesial diocesana, moguda per la caritat i instruïda per l'Esperit Sant, està cridada a apropar-se, segons les seves pròpies possibilitats i capacitats, amb discreció, delicadesa i perseverança a les ferides i les necessitats dels més petits i vulnerables per alleujar els seus sofriments i remeiar la seva pobresa. Ho fa imitant la generositat de nostre Senyor Jesucrist que, per amor a nosaltres, sent ric, es va fer pobre per enriquir-nos amb la seva gràcia i la seva salvació, i ens crida també a reconèixer-lo i socórrer-lo en els més necessitats (cf. Mt 25,40).

Per això, és una alegria trobar-me aquesta tarda amb tots vosaltres que, de diferents maneres, esteu vinculats concretament a l'assistència, l'acompanyament i la promoció dels qui més ho necessiten, sobretot en els temps que ens toca viure, en què sembla que s'ha perdut el sentit de la dignitat sagrada de l'ésser humà.

M'agradaria subratllar que com a cristians estem cridats a la tasca de fer present l'amor de Déu per cada home i cada dona, en el teixit concret de la història. El llibre del Gènesi ens narra que Déu va crear «l'home a la seva imatge, el va crear a imatge de Déu; va crear l'home i la dona» (Gn 1,27). Aquí hi rau la dignitat inalienable de tot ésser humà, que no depèn de les capacitats que posseeix, de les riqueses que acumula o del rol que exerceix, sinó del do que el precedeix i l'excedeix, donat per Déu com a expressió del seu amor que mai falla (cf. *Magnifica humanitas*, 50).

El Senyor, doncs, ens convida a acollir tota dona com a germana i tot home com a germà. Com a fills del mateix Pare, tota persona està constitutivament feta per a la relació; ha estat pensada i volguda per Déu per entrar en una història de comunió amb Ell, amb els altres i amb la creació (cf. *ibíd.*). Una expressió singular d'aquest anhel diví la constitueixen les realitats diocesanes de caritat i assistència de què vosaltres formeu part i que porteu endavant amb esforç i dedicació, amb la consciència que la persona humana és al centre de l'acció de l'Església (cf. *Gaudium et spes*, 24) i que la caritat és «el manament social més gran» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 1889).

Us encoratjo, units amb els vostres pastors, a continuar animant aquests apostolats, donant testimoni de l'Evangeli i mostrant al món la bellesa de la vida cristiana, que anticipa aquí i ara la justícia i la pau que seran plenes en el Regne de Déu. Sigueu, doncs, testimonis creïbles de l'esperança cristiana en el servei sol·licit dels germans i les germanes que, en una condició de vida precària, marcada per la privació, la fragilitat o la marginació, a més de l'ajuda material i el sosteniment moral, necessiten Déu, la seva amistat, la seva

benedicció, la seva Paraula, els seus sacraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe (cf. *Evangelii gaudium*, 200).

Poso als peus de la Mare de Déu del Bon Consell el vostre treball i la vostra entrega, perquè la seva intercessió us acompanyi i el Senyor faci fructificar abundantament tot el bé que procureu. Que Déu us beneeixi. Moltes gràcies.